

18. De ontsnapping van Alfred kreeg nog een staartje.

Zoals dat op dat niveau nu eenmaal gaat, moest er ook nog een zwarte piet worden aangewezen voor het incident, de ontsnapping van Alfred. De gewonde slachter kon daarvoor niet figureren. Omdat hij gewond geraakt was kon hij wettelijk niet ontslagen worden en bovendien was hij blank. Die zwarte piet werd natuurlijk niet aan de directeur of aan de bedrijfsleider toegewezen maar aan twee zwarte Congolezen. De Congolezen, die met subsidie van de overheid in de slachthal aan het werk waren gezet, hadden het dichtst bij de uitgang van de slachthal gestaan en ze hadden volgens zeggen te weinig gedaan om de doortocht van Alfred richting kantoor van de directeur te verhinderen. Integendeel, ze hadden bij de uitgang breed staan grijnzen en wekten daarmee de indruk dat ze Alfred wilden aanmoedigen; een grijns waarbij het wit van hun tanden fonkelde als parels en niet alleen scherp contrasteerde met hun diep zwarte gezichten maar tegelijkertijd ook een belofte inhield dat er enige compensatie zou volgen voor al het leed dat de Congolezen hadden moeten doorstaan: het juridische gevecht dat ze met de hoge heren van de immigratiediensten hadden moeten leveren om als asielzoeker erkend te mogen worden. Hun plezier, zeg maar gerust leedvermaak, was echter van korte duur. De volgende dag werden ze op grond van ernstige nalatigheid op staande voet ontslagen. Jarenlang hadden ze zich veelvuldig aan alle loketten van de immigratiediensten moeten melden om nu weer veroordeeld te worden tot de vernederende gang naar het loket van de sociale dienst. Later zou ik het voor ze opnemen en zouden ze gerehabiliteerd worden.

Wat echter velen ontging was de directeur niet ontgaan: het feit dat Alfred een heel bijzonder varken was. Alfred had weliswaar tijdens zijn ontsnapping niet gesproken maar toch had de directeur een blik in de ogen van Alfred ontwaard die hem ernstig verontrustte. Dat was geen 'normale' blik voor een varken. Hier zat meer achter. De ogen van Alfred waren duidelijk spotoogjes. Intuïtief voelde de directeur dat dit met de ontsnapping van Alfred nog niet was afgelopen en dat er niet alleen voor de fabriek maar voor de hele vlees verwerkende industrie zwaar weer op komst was. De directeur zocht contact met mij. Hoe hij Alfred heeft weten te traceren weet ik niet maar enkele weken later kreeg ik een telefoontje van de directeur. Hij wilde met me praten en vroeg of hij langs mocht komen.

De weg naar de top van de vleesfabriek was voor de directeur verre van gemakkelijk geweest. Hij kwam uit een gezin dat eerst wel gelukkig leek maar dat later in zwaar weer terecht kwam waarin het knokken geblazen was. Zijn vader was directeur geweest van de koepel gevangenis in Breda. Vader werd echter verliefd op een gevangen bewaarster en ging er op een blauwe maandag plotseling met haar vandoor naar Zuid Frankrijk. Dat was het begin van alle ellende. De vrouw liet man en drie kinderen achter. Vader nog veel meer. De moeder van Jaap –want zo heette de directeur- reageerde er nogal laconiek op alsof ze dit altijd al verwacht had. Dit moest wel uitlopen op een scheiding en dat gebeurde ook. Voor Jaap – toen nog een jongen van zeven - en de andere kinderen uit het gezin werd het een periode waarin ze als een soort van pingpong bal tussen de beide ouders heen en weer werden geslagen. Het loyaliteit conflict dat toen bij Jaap ontstond zou diepe sporen in zijn leven achter laten. Hij ontwikkelde zich meer en meer tot een gespleten persoonlijkheid. Enerzijds ontwikkelde hij zich tot een keiharde, kille en meedogenloze zakenman die voor niets en niemand opzij gaat om zijn doelstellingen te realiseren Deze kant van zijn persoonlijkheid zou hem al snel naar een top functie in de vleesfabriek brengen. Anderzijds was hij buitengewoon gevoelig en kon hij in tranen uitbarsten om de dood van elke eendagsvlieg die vroegtijdig, nog in de vroege morgen van zijn of haar bestaan, fataal werd getroffen door de vliegenmepper van zijn moeder, om vervolgens op het behang van hun woonkamer in vele fragmenten uiteen te spatten. Hij kon juichen van plezier en was diep ontroerd als in het vroege voorjaar de prachtige gele

paardenbloemen overal verschenen maar werd vreselijk gedeprimeerd als de prachtige bloei van de paardenbloemen al na een week werd onderbroken en de zaadjes van de paardenbloem, gehangen aan een soort van kleine parachutes, door de winden werden weggevoerd, op weg naar een onbekende bestemming en een onzekere toekomst. Het verlies van zoveel schoonheid kon hij niet aan.

Het is dan ook een groot raadsel hoe juist hij furore wist te maken in een vleesverwerkende fabriek waarin een eindeloze stroom van varkens en koeien een onverbiddelijk einde van hun bestaan staat te wachten. Toen nog in de functie van bedrijfsleider was hij erin geslaagd om door de invoering nieuwe hang technieken de dag productie behoorlijk op te voeren. Wat bij niemand van zijn collegae bekend was, was het feit dat hij heimelijk vegetariër was. De eind producten van de vleesfabriek waren niet aan hem besteed. De officiële keuring en presentatie van nieuwe vlees producten liet hij steevast aan anderen over. Op zakelijke feestjes en bijeenkomsten had hij altijd wel een reden waarom hij op dat moment geen vlees kon eten. Intussen lustte hij zijn collegae wel rauw. De keiharde en gevoelloze brief aan de gewond geraakte slachter had hij gedicteerd en hoewel namens de directie geschreven, kwam de brief feitelijk uit zijn koker. Zijn secretaresse had hem voorzichtig gevraagd of het nu wel verstandig was om in de brief ook de moeder van de slachter te beledigen, maar hij wist van geen wijken.

Een mede directeur die hem lastig voor de voeten had gelopen en die een aantal van zijn ambitieuze plannen had weten te dwarsbomen, werd door hem in de directie vergadering hardhandig op zijn nummer gezet. Heel toepasselijk werd de mede directeur verweten dat 'hij met zijn domme varkenskop geen verstand van zaken had, dat het eens tijd werd dat hij zijn grote varkensflaporen open ging zetten en dat hij misselijk werd van die kleine, priemende varkenssoogjes van hem'. Het was duidelijk dat de mede directeur psychisch tegen een dergelijke aanvaring niet was opgewassen en hij moest al snel zijn functie neerleggen en belandde uiteindelijk in een psychiatrische kliniek van het nabij gelegen Vught. Daar werd hij maandenlang tevergeefs behandeld totdat een oudtante van hem, die al een heel eind in de tachtig was, op bezoek kwam in de kliniek. Ze had een breiwerk meegenomen en ging er eens rustig voor zitten. 'Zo jongetje' zei ze tegen de mede directeur. 'Het wordt tijd dat we hier eens wat aan gaan doen'. Ze haalde uit haar tas een pak paardenvijgen tevoorschijn. Ze zei: 'Wrijf je 's nachts tussen 3 en 4 uur met deze paardenvijgen in en je zult zien dat je binnen veertien dagen beter bent. Al dat geklets van die psychiaters, al die praatgroepen en zogenaamde behandelmethoden, al die antidepressiva waar je alleen nog depressiever van wordt, die helpen geen bal'. Zo gezegd, zo gedaan. En inderdaad, na twee weken kon de mede directeur de kliniek gezond en wel verlaten. Hij keerde overigens niet naar zijn oude functie terug. Samen met zijn oudtante is hij zich ook fulltime op het breien gaan toelagen en hij breid nu wollen geitensokken voor de leden van een geiten fokvereniging in Bladel. Hij heeft het roer volledig weten om te gooien en is lid geworden van de Partij voor Dieren. Als hij nu een veewagen voorbij ziet komen op weg naar het slachthuis, dan rent hij er achter aan. 'Stop, stop' schreeuwt hij dan al rennend totdat de veewagen uit het zicht is verdwenen, om vervolgens weer naar zijn breiwerk terug te keren. De directeur van de vleesfabriek moest wel hartelijk lachen toen hij ervan hoorde hoe het zijn mede directeur uiteindelijk was vergaan.